

ת"פ 30624/11/14 - מדינת ישראל נגד ה פ

בית משפט השלום בעכו

29 דצמבר 2014

ת"פ 30624-11-14 מדינת ישראל נ' פ(עציר)

ת"פ 30644-11-14

בפני כב' השופט יעקב בכר
המאשימה
נגד
הנאשמים
מדינת ישראל
ה פ (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד רפאלה ממן שושו

הנאשם - הובא

הסניגור - עו"ד כמיל עודה, ס. ציבורי

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשם הודה והורשע, לאחר תיקון כתב אישום, בעבירות **תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג - עבירה** לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), **תקיפה סתם - בן זוג - עבירה** לפי סעיף 382(ב) + סעיף 379 לחוק העונשין. כמו כן, הורשע בעבירת **איומים - עבירה** לפי סעיף 192 לחוק העונשין **והיזק לרכוש במזיד - עבירה** לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

2. בכתב האישום מתוארים שני אירועים. באירוע הראשון הנאשם גידף ותקף את המתלוננת, אשתו, שלא כדין באופן שהלם בפיה מהולמת אגרוף ופצע אותה. הרקע למעשיו נבע מכעסו על המתלוננת שעישנה סיגריה במקום עבודתה ולא חדלה לעשות כן, גם לאחר שביקש ממנה.

באירוע השני המתואר בכתב האישום, תקף הנאשם את אשתו שלא כדין, באופן שהכה אותה בפניה באמצעות ידיו. כמו כן, שבר את דלת סלון ביתם המשותף ואת מסך הטלוויזיה.

עמוד 1

את מעשיו ביצע לאור כעסו על המתלוננת שצפתה בסדרה רומנטית.

3. בישיבה מיום 22.12.14 שמעתי את טענות הצדדים לעונש.

4. דין והכרעה

בהתאם למצוות המחוקק, כפי שבאה לידי ביטוי בתיקון 113 לחוק העונשין, אקבע תחילה מתחם ענישה וכן, אגזור את העונש.

בקובעי את המתחם התחשבתי בערכים החברתיים המוגנים ומידת הפגיעה בהן, במדיניות הענישה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

תחילה, אני מוצא כי יש להפריד בין שני האירועים המתוארים בכתב האישום, כך שהאירוע הראשון יכלול את סעיפים 2 ו-3 לכתב האישום ואת העבירות לפי הסעיפים 382(ג) ו-192 לחוק העונשין. האירוע השני מתואר בסעיף 4 לכתב האישום ויכלול את העבירות לפי הסעיפים 382(ב) ו-379+452 לחוק העונשין.

האירועים התרחשו בזמנים שונים ולהם תוצאות שונות. באירוע הראשון הותיר הנאשם במתלוננת חבלות והסלים התנהגותו בכך שאיים על חייה. באירוע השני, תקף הנאשם את המתלוננת וגרם נזקים לחפצים בביתם המשותף.

אני מוצא, כי יש לקבוע מתחם ענישה לכל אחד מהאירועים בהתאם לסעיף 40(ג)ב.

לעניין המנגנון התלת שלבי לגזירת העונש, אפנה להנחיית בית המשפט העליון, כדלקמן:

"בתיקון 113 קבע המחוקק מנגנון תלת-שלבי לגזירת העונש. בשלב הראשון - המקדמי, נדרש בית המשפט לבדוק האם הנאשם שלפניו הורשע בכמה עבירות, להבדיל מהרשעה בעבירה יחידה. במידה ומדובר בכמה עבירות, על בית המשפט לקבוע האם הן מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים. אם מדובר באירוע אחד, ימשיך בית המשפט 'כרגיל', אל שני השלבים הבאים (קרי, יקבע מתחם ענישה לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות הקשורות לאותו אירוע (סעיף 40(א) לחוק העונשין)). לעומת זאת, במידה ובית המשפט מצא כי בעבירות שבהן הורשע הנאשם מדובר בכמה אירועים, יקבע עונש הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן יוכל לגזור עונש נפרד לכל אירוע (בד בבד עם קביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר), או עונש כולל לאירועים כולם (סעיף 40(ב) לחוק העונשין); בעקבות המסקנה שהתקבלה בשלב הראשון ימשיך בית המשפט לשני השלבים הבאים: בשלב השני קובע בית המשפט מתחם ענישה ראוי בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה; ובשלב השלישי נבחנות הנסיבות שאינן קשורות לעבירה, ובהתחשב בהן גוזר בית המשפט על הנאשם עונש המצוי במתחם הענישה שנקבע בשלב השני (אלא אם מתקיים אחד משני חריגים שיפורטו להלן). כאן המקום לציין כי הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה הנבחנות בעת קביעת מתחם הענישה (כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין), והנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה הנבחנות בגזירת העונש (כמפורט בסעיף 40יא לחוק העונשין) אינן רשימה סגורה, ואין בנסיבות שציין המחוקק ופרטן במפורש, כדי

לגרוע מסמכות בית המשפט לשקול נסיבות נוספות (סעיף 40יב לחוק העונשין) (ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (29.4.13)).

ערכים חברתיים מוגנים ומידת הפגיעה בהם

הערכים המוגנים בנסיבות דנן, הינם שמירה על התא המשפחתי ותחושת הביטחון. אינטרס הציבור הוא בהגנה על קורבנות אלימות בתא המשפחתי ובפרט על חסרי הישע. עמדת המאשימה ביחס לאירועי אלימות במשפחה היא, כי יש להחמיר עם הנאשמים על מנת להרתיעם מלחזור ולבצע עבירות נוספות.

הנאשם פגע באופן ניכר בערכים אלו, כשתקף את המתלוננת בשני אירועים שונים והותיר בה חבלות. הפגיעה מתעצמת נוכח הפגנת אלימות כלפי רכוש בביתם המשותף ואיומים כלפי המתלוננת.

תחושת הביטחון של המתלוננת ובני משפחתה, בביתה פנימה, נפגעה במיוחד לאור הרקע בו בוצעו העבירות והוא רצונו של הנאשם לשלוט בכל צעד ושעל של המתלוננת.

מדיניות ענישה

כאמור, הנאשם הורשע בשני אירועי תקיפה כלפי המתלוננת, כשבאירוע הראשון הותיר בה חבלות. המחוקק מצא לנכון לקבוע, כי כאשר התקיפה מכוונת כלפי "בן משפחה", העונש הינו כפול, קרי, 6 שנים ביחס לעובר על סעיף 380 וכן, 4 שנים ביחס לעובר על סעיף 379.

בכך באה לידי הביטוי החומרה שמייחסת החברה לעבירות אלימות במשפחה.

לעניין **האירוע הראשון** מצאתי כי מדיניות הענישה הנהוגה היא בין 4 חודשים לשנתיים (ראו פסיקה בנסיבות דומות, למשל: ת"פ 4320-05-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (4.11.14) - נגזרו 10 חודשי מאסר בפועל, ת"פ 10921-07-13 **מדינת ישראל נ' אלעאזמה** (7.4.14) - נגזרו על הנאשם 4 חודשי מאסר בפועל, ת"פ 38101-07-11 **מדינת ישראל נ' ססנוקר** (9.4.12) - נגזרו על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל, ת"פ 29345-08-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (14.7.14) - נגזרו על הנאשם שנה ו-4 חודשי מאסר בפועל, ת"פ 57667-01-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (17.6.14) - נגזרו על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל).

לעניין **האירוע השני** אני סבור, כי מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו, עומדת על בין מספר חודשי מאסר עד שנה מאסר בפועל. ברף הענישה העליון מדובר במקרים בהם ישנה חומרה מיוחדת או נסיבות יוצאות דופן. לעניין הנסיבות המיוחדות למקרה דנן, אדון להלן (ראו למשל: ת"פ (י-ם) 2188/02 **מדינת ישראל נ' ניסים מזרחי** (25.1.2004) - במקרה זה הוטלו ארבעה חודשי מאסר בפועל על נאשם שתקף את אשתו. כן, ת"פ(רח') 52869-05-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (15.9.14) - בנסיבות בהן תקף הנאשם את בת זוגו וחברתה ואף איים על השתיים, הוטלו עליו 7 חודשי מאסר בפועל, ע"פ 2350-02-13 **זיידאן נ' מדינת ישראל** (7.11.13) - נגזרו על הנאשם 6 חודשי מאסר לביצוע בעבודות שירות).

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

בשלים המוקדמים של ההליך בעניינו של הנאשם, הוגשה חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו. חוות הדעת בחנה, בין היתר, את כשירותו של הנאשם לעמוד לדין.

בשלב זה של גזירת הדין אני נדרש לבחינת יכולתו של הנאשם **להבין** את הפסול במעשיו ויכולתו **להימנע** ממעשיו אלה. אלו נלמדים לא פעם משאלת הכשירות לעמוד לדין הנבחנת בשלב הראשוני של ההליך הפלילי.

כמו כן, יש בכוחה של חוות הדעת הפסיכיאטרית ללמדנו על הקרבה לסייג לאחריות פלילית המובאת בחשבון בשלב זה.

בנסיבות דנן, הנאשם אובחן כסובל מהפרעת הסתגלות, הפרעת אישיות לא יציבה רגשית ושימוש בקנבינואידים. כפי שטען ב"כ הנאשם, עברו הפסיכיאטרי אינו שנוי במחלוקת. הנ"ל אושפז מספר פעמים בעבר, אך במהלך השנים לא התמיד בטיפול.

בפרק המסקנות בחוות הדעת נקבע, כי הנאשם לא היה שרוי במצב פסיכופטי בזמן העבירה והינו מסוגל לעמוד לדין. מכאן אני למד, כי יכול היה להבין את הפסול שבמעשיו ולהימנע מביצועם.

לטעמי, וכפי שטענה בצדק המאשימה, יש רלוונטיות להיותו מכור לסמים. קל וחומר, כאשר הינו סובל מהפרעה נפשית. אין מדובר בניסיון "להשחיר את פניו", כשלאורכה ולרוחבה של חוות הדעת הפסיכיאטרית משתף הנאשם בעצמו בפרט זה.

זאת אומרת, הנאשם מרע את מצבו ביודעין, עת משתמש בסמים, ויש בכך כדי להוות שיקול לחומרא.

לצד האמור, מעובדות כתב האישום עולה, כי הנאשם ביצע את העבירות מתוך רצון לשלוט במתלוננת ובמעשיה. באירוע הראשון לא מצא חן בעיניו כי המתלוננת עישנה במקום עבודתה, בעוד באירוע השני התרעם על כך שצפתה יחד עם בתם בתכנית טלוויזיה רומנטית.

בשני האירועים נקט הנאשם במעשים אלימים כלפי המתלוננת וכלפי רכושם המשותף, וזאת כדי לאכוף את רצונו על המתלוננת.

ברי לכל כי אין "סיבה מוצדקת" לנקוט באלימות בכלל ובין בני זוג בפרט (למעט לצורך הגנה עצמית). לשני בני הזוג עומדת החירות לפעול ולחשוב באופן עצמאי ללא חשש לחייהם.

אין ספק, כי במהלך החיים המשותפים בין בני זוג, עולים גם חילוקי דעות בין היתר ביחס לנורמות התנהגות. עם זאת, בנסיבות דנן, הנאשם ניצל את כוחו ומעמדו ביחסי הכוחות הפנים משפחתיים וכפה בכוח את רצונו על המתלוננת, שלא שעתה לבקשותיו.

קביעת המתחמים

לאור האמור לעיל, ולאחר שהבאתי בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו, מדיניות הענישה ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אני סבור, כי מתחם הענישה הראוי עבור **האירוע הראשון** הינו בין 4 חודשים לשנתיים.

עבור **האירוע השני**, המתחם הראוי הינו בין חודשי מאסר ספורים לשנה מאסר בפועל. זאת בצירוף רכיבי ענישה נוספים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

בבואי לקבוע את העונשים בכל מתחם אני נדרש לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

הנאשם בן 50, ללא עבר פלילי, הודה במסגרת הסדר טיעון, ללא ניהול הליך הוכחות וחסך זמן שיפוטי יקר.

הנאשם השרוי במעצר כחודש וחצי, הצטער על מעשיו בפני בית המשפט. כמו כן, ב"כ הנאשם ציין, כי המתלוננת התייצבה בבית המשפט וכן בנם המשותף של בני הזוג.

בשולי הדברים אומר, כי במסגרת הכלים הנתונים לבית המשפט אין ביכולתו לכפות על הנאשם שינוי מחשבתי אשר יוביל לשינוי התנהגותי בעתיד. אני סבור, כי לאור מצבו הנפשי של הנאשם ולאור רצונו לשקם את עצמו ואת ביתו, מוטלת עליו האחריות להתמיד בטיפול התנהגותי ותרופתי.

עם זאת, עקרון הגמול המנחה את שלב גזירת העונש מחייב בנסיבות דנן, להטיל על הנאשם ענישה מרתיעה בדמות מאסר בפועל.

סוף דבר

אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים, כדלקמן:

- עבור האירוע הראשון העונש יעמוד על 7 חודשי מאסר בפועל.

- עבור האירוע השני, אני קובע כי העונש יעמוד על 3 חודשי מאסר בפועל.

כמו כן, אני קובע כי העונשים ירוצו בחופף. סה"כ מאסר בתיק זה הינו 7 חודשים מיום מעצרו , 11/11/14 .

* אני דן את הנאשם ל - 3 חודשים מאסר על תנאי למשך שנתיים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתקופה הנ"ל על עבירה בה הורשע בתיק זה ויורשע עליה.

* זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום ז' טבת תשע"ה, 29/12/2014 במעמד הנוכחים.

יעקב בכר , שופט